

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
adresa pro doručování X
zastoupeného JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA,
advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019, č. j. JMK 132960/2019, sp. zn. S-JMK
53646/2019/OD/No,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a částečně potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, kanceláře

úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 3. 2019, č. j. MK/4635/19/KÚ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným tím, že dne 11. 9. 2018 v 20:15 hod. řídil motorové vozidlo zn. Škoda Superb, registrační značky X, na pozemní komunikaci III. třídy č. 37917 na ulici Hlavní v obci Lelekovice. Uvedeného dne byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR (dále též „PČR“), kdy při kontrole bylo zjištěno, že v době řízení motorového vozidla žalobce nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění, neboť řidičské oprávnění pozbyl v souvislosti s příkazem Magistrátu města Brna, č. j. ODSČ-44574/17-12, který nabyl právní moci dne 6. 12. 2017, přičemž tímto příkazem byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce od 6. 12. 2017 do 6. 1. 2018. Po výkonu zákazu činnosti žalobce nepožádal dle ustanovení § 102 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), o vrácení řidičského oprávnění, které dle ustanovení § 94a odst. 1 silničního zákona pozbyl. Žalobce tedy nebyl držitelem řidičského oprávnění, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona, a spáchal tak z nedbalosti přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) ve spojení s ustanovením § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona, a ustanovení § 35 písm. b) a c), § 44 odst. 1 písm. a), § 46 a § 47, zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena sankce ve formě pokuty ve výši 10 000 Kč a trest zákazu činnosti v trvání 12 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 26. 9. 2019 žalobce předně uvedl, že příkaz Magistrátu města Brna, č. j. ODSČ-44574/17-12, který měl nabyt právní moci dne 6. 12. 2017 a kterým žalobci Magistrát města Brna uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 1 měsíc a trest pokuty, byl Magistrátem města Brna žalobci zaslán na adresu trvalého pobytu i přesto, že žalobce v roce 2008 nahlásil Magistrátu města Brna svou doručovací adresu X s tím, že se jedná o adresu pro doručování i pro řízení, která mohou být u tohoto správního orgánu zahájena i v budoucnu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tuto adresu žalobce z opatrnosti zpravidla hlásil i při silničních kontrolách apod. Při kontrole, na základě níž byl vydán výše označený příkaz, však na doručovací adresu znovu výslovně neupozornil. Při této kontrole nebyl žalobce vyzván, aby se vyjádřil nebo cokoli podepsal, když proto obdržel následujícího roku na adresu pro doručování od Magistrátu města Brna upozornění na nedoplatek pokuty, obratem jej uhradil. Předmětný příkaz si však žalobce nepřevzal, neboť byl zaslán na adresu jeho trvalého pobytu, a žalobce tedy nevěděl o trestu zákazu činnosti a měl za to, že uhrazením pokuty je věc vyřízena. Žalobce byl přesvědčen o tom, že Magistrát města Brna zná jeho doručovací adresu a zasílá standardně na tuto adresu. Žalobce tedy fakticky nevěděl o uloženém správním trestu zákazu činnosti na dobu 1 měsíce, tudíž si nebyl vědom

povinnosti odevzdat řidičský průkaz, ani povinnosti požádat o vrácení řidičského průkazu.

5. Žalobce již v průběhu správního řízení poukazoval na skutečnost, že výše označený příkaz nemohl nabýt právní moci, a tedy se žalobce nemohl ani dopustit přestupku, z jehož spáchání byl uznán vinným v rámci prvostupňového rozhodnutí, neboť nepozbyl pravomocně své řidičské oprávnění. Rovněž žalobce již v rámci odvolacího řízení poukazoval na to, že v rámci řízení o přestupku je třeba zjistit skutkový stav tak, aby o tomto nebyly důvodné pochybnosti. V pochybnostech je správní orgán povinen rozhodnout ve prospěch obviněného. Pokud tedy existovala důvodné pochybnost o tom, zda Magistrát města Brna postupoval při doručení příkazu správně, bylo třeba rozhodnout ve prospěch žalobce podle zásady *in dubio pro reo*.
6. Žalobce se zejména neztotožňuje se závěrem žalovaného, že se žalobci nepodařilo prokázat, že v roce 2008 skutečně sdělil Magistrátu města Brna doručovací adresu určenou i pro všechna v budoucnu zahájená řízení. Podle žalobce je zjevné, že je rozpor mezi tvrzením žalobce a žalovaného ohledně této stěžejní skutkové okolnosti, přičemž žalobce již v průběhu správního řízení poukazoval na nutnost prokázání všech podstatných okolností. Pokud měl být žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, bylo nutným předpokladem takového rozhodnutí i odstranění pochybností o řádném doručení a tedy i o právní moci příkazu, na základě něhož žalobce pozbyl řidičské oprávnění.
7. Žalobce dále namítá, že nelze hovořit ani o naplnění subjektivní stránky přestupku, když fakticky předmětný příkaz Magistrátu města Brna nepřevzal, a to nikoliv z důvodu nedbalosti. Žalobce nemohl rozumně předpokládat, že mu byl příkazem uložen trest zákazu řízení, když vycházel z toho, že Magistrát města Brna zná jeho doručovací adresu od roku 2008, na kterou mu ostatně byl zaslán nedoplatek pokuty a jiná korespondence. Dle žalobce tedy nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku, neboť navzdory přesvědčení žalobce doručoval Magistrát města Brna žalobci příkaz na adresu trvalého bydliště a nikoliv na dříve sdělenou doručovací adresu.
8. Rovněž je žalobce přesvědčen, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Žalobce poukázal na to, že jakmile bylo na jeho doručovací adresu doručeno upozornění na nedoplatek, tento obratem uhradil. Nelze dovozovat, že by se žalobce jakkoli vyhýbal uloženému správnímu trestu. Z okolností případu navíc vyplývá absence jakékoliv společenské nebezpečnosti jeho jednání, navíc se nejednalo o řízení v době trvajícího zákazu řízení motorového vozidla, ale o řízení v době, kdy si pouze „nevyzvednul“ řidičský průkaz.
9. Žalobce má nakonec za to, že se žalovaný nevypořádal ve svém rozhodnutí s námitkami žalobce a napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný se zejména nevyjádřil blíže k žalobcem namítané presumpci neviny a zásadě *in dubio pro reo*, na kterou žalobce v průběhu správního řízení odkazoval.
10. Podle žalobce tak v průběhu správního řízení došlo k řadě závažných pochybení, žalovaný zatížil své rozhodnutí pochybeními, pro které jej lze označit za nepřezkoumatelné, nevypořádal se se všemi tvrzeními žalobce. Žalovaný rovněž nesprávně právně posoudil danou věc, v čemž žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalobce, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil věc k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil.
12. K námitce žalobce, že příkaz Magistrátu města Brna, č. j. ODSČ-44574/17-12, doposud nenabyl právní moci, uvádí žalovaný, že provedl v souladu s namítanými skutečnostmi poměrně rozsáhlé šetření, zda měl být příkaz žalobci doručován na doručovací adresu. Žalovaný si vyžádal zaslání spisového materiálu Městské policie Brno č. X, na základě kterého byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) silničního zákona, a ze spisového materiálu zjistil, že žalobce nesdělil doručovací adresu na místě kontroly. Od Magistrátu města Brna si žalovaný vyžádal sdělení, z jakých důvodů bylo žalobci v doložených případech doručováno na doručovací adresu. Z něho vyplynulo, že odbor rozpočtu a financování na doručovací adresu zasílal na základě informace poskytnuté zdravotní pojišťovnou a v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-74380/15/JE bylo na tuto adresu doručováno na základě toho, že byla uvedena v oznámení o přestupku Policie ČR. Žádná z odpovědí nepotvrdila tvrzení žalobce, že by v roce 2008 sdělil Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností doručovací adresu, toto své tvrzení žalobce nebyl schopen doložit. Důkazní břemeno se v tomto případě přesunulo na žalobce a bylo pouze na něm, aby prokázal svá tvrzení.
13. K námitce týkající se nenaplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku žalovaný konstatoval, že žalobci bylo prokázáno zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, tedy že žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Ačkoliv tedy žalobce nevěděl, že mu příkazem Magistrátu města Brna, odborem dopravněsprávních činností, ze dne 13. 11. 2017, č. j. ODSČ-4457/17-12, byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, tuto okolnost vědět měl a mohl, neboť věděl, že byl dne 3. 10. 2017 zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie Brno, kdy byl podezřelý ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a měl se tedy zajímat, jak bylo s podezřením ze spáchání přestupku naloženo. Dále také žalobce měl a mohl kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu. Mohl si rovněž upravit své poměry tím způsobem, aby mu byla pošta doručována na doručovací adresu uvedenou v centrální evidenci obyvatel, službou dosílky či do datové schránky. V okamžiku, kdy žalobci bylo doručeno upozornění na nedoplatek pokuty, měl a mohl se zajímat, proč mu nebylo doručeno rozhodnutí (příkaz), na základě něhož má nedoplatek pokuty uhradit.
14. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019 – 36. V této věci stěžovatel zpochybňoval naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku s odůvodněním, že nedozvěděl-li se o existenci exekučního příkazu, nemohlo jeho jednání v podobě řízení motorového vozidla v době pozastavení řidičského oprávnění být hodnoceno jako zaviněné, a to ani ve formě nedbalosti nevědomé. Nejvyšší správní soud se zabýval fikcí doručení a jednoznačně konstatoval, že práva náležejí bdělým a bylo v moci stěžovatele, aby následkům nedodržení omezení vyplývajících z exekučního příkazu předešel také tím, že by odpovědně přistupoval k přebírání si doručované pošty.
15. K námitce, že jednání žalobce nebylo společensky škodlivé, uvedl žalovaný, že zákonodárce stanovil povinnost každé osoby, která chce řídit motorová vozidla na pozemních komunikacích, být vybavena řidičským oprávněním, a v případě, že jej

pozbyde, požádat o jeho vrácení. Žalobce však nerespektoval, že pozbyl řidičské oprávnění, a ohrozil tak zájem společnosti, neboť nebylo možné ověřit, zda splňuje podmínky nezbytné k řízení motorového vozidla.

16. Žalovaný považuje své rozhodnutí za přezkoumatelné a námitky, které žalobce ve správním řízení vznesl, za vypořádané. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

17. Krajský soud nařídil ve věci na den 28. 7. 2022 ústní jednání.

18. Žalobce nejdříve odkázal na písemné vyhotovení žaloby a akcentoval některé skutečnosti uvedené v žalobě. Žalobce uvedl, že pravidelně sděluje svoji aktuální adresu, kde se fakticky zdržuje, jako adresu doručovací, a takto to činil i v minulosti. Tuto doručovací adresu úřady používaly, v jednom případě ji však nepoužily a žalobci byl doručen fikcí příkaz, o kterém nevěděl a kterým mu byl uložen zákaz řízení. Teprve následně byla žalobci na doručovací adresu doručena výzva k uhrazení pokuty, kterou uhradil, avšak nadále pokračoval v řízení, neboť si nebyl vědom toho, že bylo omezeno jeho řidičské oprávnění. Žalovaný se domnívá, že postupoval správně, a tím, že žalobci byl příkaz doručen a žalobce dále řídil, se žalobce dopustil dalšího přestupku, a následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce namítá, že mu nebyl řádně doručen příkaz, tudíž nemohl nabýt právní moci a žalobci nemohla vzniknout sankce zákazu řízení. Žalobce nechtěl řídit motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, a pokud řídil, činil tak pouze z důvodu, že mu nebyl znám obsah příkazu. Sám žalobce zjistil, že jeho doručovací adresa byla zapsána v evidenci Magistrátu města Brna, proto se podívoval, že mu bylo zasíláno na jinou adresu. Toto žalobce namítal již v průběhu správního řízení, a žalovaný se vyjádřil pouze tak, že sdělení žalobce nebylo dohledáno a proto nelze takovou obhajobu žalobce použít. To je však v rozporu se zásadami správního trestání, kdy naopak má správní orgán tuto obhajobu vyvrátit a není na žalobci, aby byl v důkazní nouzi z toho, že správní orgán není schopen zajistit důkaz, který žalobce sám označil. Pokud žalovaný poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně fikce doručení, nejednalo se o totožný případ jako nyní. Žalobce se dále domnívá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku s ohledem na všechny okolnosti uvedené v žalobě.

19. V rámci závěrečného návrhu žalobce uvedl, že po spáchání přestupku uvedeného v napadeném rozhodnutí se dostavil na Magistrát města Brna a byl dotázán úřednicí na přepážce, zda jeho adresa ve Velkém Meziříčí platí. Na základě toho žalobce ví, že jeho doručovací adresu na Magistrátu města Brna zaznamenanou měli a mají, na tuto adresu byla žalobci doručena i výzva k uhrazení nedoplatku pokuty. Žalobce má tedy za to, že žaloba je důvodná. Z námitek žalobce i z vyjádření žalovaného vyplývá, že žalovaný zcela obrací povinnosti správního orgánu a účastníka řízení, a vnučuje žalobci, že si má např. zřídit datovou schránku, pokud chce být vědomým občanem, ačkoliv toto jeho povinností není. Žalobce trvá na tom, že v minulosti Magistrátu města Brna řádně ohlašoval svoji adresu, která byla používána správními orgány i v jiných věcech. Při kontrole, která předcházela vydání předmětného příkazu, nebyl na adresu dotazován, policistům nic nepodepisoval a domníval se tedy, že správní orgány jeho doručovací adresu znají. Sám žalobce si byl vědom, že adresa jeho trvalého pobytu je pouze ohlašována a proto vždy hlásil adresu, na kterou mu má být doručována pošta. To, že má

žalobce uvedenu adresu trvalého pobytu jinde, než se zdržuje, nemůže jít k jeho tíži, neboť je to jeho právo. Žalobce má za to, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadami a z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí soudem zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
 21. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
 22. Soud k věci uvádí, že rozsudkem ze dne 28. července 2022, č.j. 32 A 65/2019-51 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, přičemž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č.j. 10 As 259/2022-28 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V dalším řízení soud rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s.ř.s.
 23. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku především uvedl: „[8] V projednávané věci musí NSS posoudit, zda byl žalobci řádně doručen příkaz MMB ze dne 13. 11. 2017, jímž mu byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel pro období od 6. 12. 2017 do 6. 1. 2018, přičemž žalobce po tomto období nepožádal o vrácení řidičského průkazu (požádal o něj až 12. 9. 2018). Toto posouzení je nezbytné pro zodpovězení otázky, zda žalobce byl dne 11. 9. 2018 držitelem řidičského oprávnění.
- [9] Žalobce tvrdí, že v roce 2008 nahlásil MMB doručovací adresu (X), která měla sloužit i pro všechna další řízení zahájená v budoucnu u tohoto správního orgánu. MMB mu však zaslal příkaz ze dne 13. 11. 2017 na adresu trvalého pobytu, ohlašovnu na adrese X. Stěžovatel během šetření nedokázal dohledat, že by žalobce opravdu svou doručovací adresu pro budoucí správní řízení sdělil MMB. Dokumentace týkající se řízení z roku 2008 již byly v souladu s pravidly pro archivaci skartovány.
- [10] Podle § 19 odst. 4 správního řádu platí, že *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
- [11] Ze správního spisu je zjevné, že MMB v minulosti žalobci doručoval písemnosti na doručovací adresu X, učinil tak minimálně v roce 2015 při oznámení o přestupku ze dne 9. 10. 2015 (doručovací adresu sdělil policejní hlídce sám žalobce) a v roce 2018, kdy MMB zaslal žalobci upozornění na nedoplatek ze dne 6. 8. 2018 (doručovací adresa byla MMB sdělena zdravotní pojišťovnou v její odpovědi na výzvu k součinnosti). Podle stěžovatele z těchto skutečností nelze dovodit, že by MMB disponoval nahlášenou doručovací adresou

žalobce ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu; sdělení doručovací adresy pro určité řízení bylo ohraničeno dobou vedení daného řízení.

[12] Krajský soud ve svém rozsudku uzavřel, že pokud se žádost o doručování z roku 2008 nepodařilo ve správním řízení potvrdit, pak to nemůže jít k tíži žalobce. Upozornil na to, že MMB v minulosti doručoval žalobci v jiných řízeních na doručovací adresu, tudíž lze předpokládat, že ji má uvedenou ve svých registrech – a to i bez ohledu na žádost z roku 2008. Podle krajského soudu tedy ve správním řízení zůstala důvodná pochybnost o tom, zda byl příkaz ze dne 13. 11. 2017 řádně doručen a žalobce s ním byl seznámen, zda příkaz mohl nabýt právní moci a zda žalobce mohl spáchat nyní posuzovaný přestupek.

[13] NSS již ve své dřívější judikatuře dovodil předpoklady pro doručování na doručovací adresu podle § 19 odst. 4 správního řádu (dříve § 19 odst. 3), jsou jimi: 1) žádost účastníka řízení, 2) nevylučuje to zákon nebo povaha věci a 3) tento postup zejména může přispět k urychlení řízení. Žádost účastníka řízení je pak podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Aby mohlo být na základě žádosti doručováno i v řízeních zahájených v budoucnu, pak tento postup musí vycházet z obsahu žádosti a nelze jej dovozovat na základě skutečnosti, že v jiných řízeních u stejného správního orgánu na zvolenou adresu doručováno bylo či je (rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2012, čj. 7 As 131/2011-62).

[14] V nynější věci je nepochybné, že žalobce při oznámení přestupku dne 3. 10. 2017 neuvedl svou doručovací adresu (oznámení ani nepodepsal). V daném případě tak chyběla „žádost“ jako jeden z předpokladů pro doručování na sdělenou doručovací adresu podle § 19 odst. 4 správního řádu. Jak vyplývá z citovaného rozsudku 7 As 131/2011-62, skutečnost, že MMB v minulosti v jiných řízeních doručoval žalobci na jeho doručovací adresu, neznamená, že MMB byl povinen na tuto doručovací adresu zasílat žalobci písemnosti i v dalších řízeních u něj vedených. NSS proto nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu, podle kterého byla-li MMB z minulosti známa doručovací adresa žalobce, bylo žádoucí, aby i v případě příkazu ze dne 13. 11. 2017 doručoval na tuto doručovací adresu, i přestože ji žalobce v daném správním řízení neuvedl jako svou doručovací adresu.

[15] Na otázku, zda žalobce v roce 2008 opravdu sdělil MMB svou doručovací adresu jakožto adresu, na kterou si přeje, aby mu MMB doručoval veškeré písemnosti i v řízeních zahájených v budoucnu u tohoto správního orgánu, nelze s ohledem na okolnosti této věci jednoznačně odpovědět. NSS se však ani zde nemůže ztotožnit s názorem krajského soudu, že doručování na doručovací adresu žalobce v jeho minulých správních řízeních vedených u MMB založilo důvodnou pochybnost, zda MMB neměl doručovací adresu ve své evidenci i pro budoucí řízení, a tedy zda byl příkaz ze dne 13. 11. 2017 doručen řádně, byl-li doručován pouze na adresu trvalého pobytu žalobce.

[16] NSS nejdříve opětovně poukazuje na fakt, že MMB v doložených konkrétních situacích (upozornění na nedoplatek ze dne 6. 8. 2018 a dvě doručky z roku 2016 a 2017 vztahující se k řízení sp. zn. ODSČ-74380/15) doručoval v jiných řízeních na doručovací adresu žalobce, neboť doručovací adresu zjistil v rámci konkrétního správního řízení přímo od žalobce, či dotazem od zdravotní pojišťovny. NSS je toho názoru, že správní orgány vyvinuly veškerou nezbytnou aktivitu k tomu, aby dostatečně objasnily okolnosti ohledně doručovací adresy žalobce. Z jejich zjištění nevyplývalo nic, co by podpořilo tvrzení žalobce, že v minulosti nahlásil MMB svou doručovací adresu pro další budoucí správní řízení zahájená u tohoto správního orgánu. Dále zde NSS na rozdíl od krajského soudu

nespatřuje ani důvodnou pochybnost, která by opodstatnila postup podle zásady *in dubio pro reo*.

[17] Skutečnost, že se adresát na adrese sídla ohlašovny nezdržuje, nemá z hlediska požadavků na doručování podle správního řádu význam, neboť institut trvalého pobytu má pouze evidenční charakter. Fikce doručení nastává i v případě, že správní orgán doručuje písemnost na místo trvalého pobytu, kterým je ohlašovna. Pokud tedy žalobce neuvedl jinou adresu, na níž by bylo možné doručovat, jde to primárně k jeho tíži. Žalobce měl totiž odpovědnost za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, respektive aby nahlásil kontaktní adresu pro doručování (viz rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2014, čj. 1 As 106/2013-44, bod 31, ze dne 8. 12. 2014, čj. 8 As 25/2013-48, body 34 a 37, či ze dne 19. 9. 2019, čj. 6 As 95/2019-36, bod 20). NSS v rozsudku 1 As 106/2013-44 (bod 32) uvedl: „Pokud žalobce policejní hlídce nebo správnímu orgánu I. stupně nesdělil jinou adresu, na kterou by mu bylo možné doručovat písemnosti, ač musel předpokládat, že se proti němu povede správní řízení ve věci přestupku, lze tuto skutečnost přičíst pouze a jen k jeho tíži. V tomto se lze též ztotožnit s názorem stěžovatele, že žalobce měl možnost předejít problémům s doručováním tím, že si zřídí datovou schránku. Další možností bylo, aby žalobce využil § 10b zákona o evidenci obyvatel a požádal, aby do evidence obyvatel byl zaznamenán údaj o adrese, na kterou mu mají být doručovány písemnosti podle zvláštního právního předpisu, tedy i podle správního řádu.“ Dále si lze z evidenční karty řidiče založené ve správním spise povšimnout, že žalobce není v přestupkovém řízení žádným nováčkem, a dá se tedy předpokládat, že je s průběhem přestupkového řízení dobře obeznámen.

[18] NSS se proto ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že se žalobce dopustil vytykaného přestupku řízení motorového vozidla v době, kdy nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění, a to ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět mohl a měl.“

24. S ohledem na shora citované rozhodnutí NSS je zřejmé, že žalobce se tedy dopustil přestupku řízení motorového vozidla v době, kdy nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění, a to ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět mohl a měl.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

26. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

27. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., ve spojení s § 110 odst. 2 s.ř.s. když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce celkově v řízení o žalobě a kasační stížnosti nebyl úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

28. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce